

ת"פ 16905/08/13 - מדינת ישראל נגד מ ט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 16905-08-13 מדינת ישראל נ' ט

בפני
בעניין: כבוד השופט עידו דרויאן
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אקרמן ובר-טוב

המאשימה

נגד

מ ט ע"י ב"כ עו"ד רן קרויט

הנאשם

גזר דין

במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם ביום 5.11.15 והורשע לפי כתב אישום מתוקן בעבירות הבאות:

- א. תקיפה חובלנית של בת זוג, לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (3 עבירות);
- ב. ניסיון פציעה, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 25 לחוק הנ"ל;
- ג. תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382 (ב) לחוק הנ"ל;
- ד. איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל (2 עבירות);
- ה. היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל;
- ו. שימוש בכח למנוע מעצר, לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), תשכ"ט-1969.

בהתאם למוסכם, הופנה הנאשם לעריכת תסקיר שירות המבחן, והצדדים עתרו איש לעמדתו:

התביעה עתרה לעונש מאסר בן 11 חודשים ו-20 יום (כשבניכוי ימי מעצר, נותרו לריצוי כ-6 חודשי מאסר), וכן עתרה לענישה נלוות של מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננת וחתימה על התחייבות.

ההגנה עתרה לעונש שעיקרו מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות.

מעשי הנאשם:

1. הנאשם נשוי למתלוננת והזוג מתגורר בדירה עם שלושת ילדיה הקטינים של המתלוננת מנישואין קודמים.
2. במועד לא ידוע בקיץ 2012, חזר הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, וביצע עבירה של תקיפה חובלנית של בת-זוג (אישום 4):

הנאשם טען שהמתלוננת "משפילה אותו" והחל להכות אותה בחגורה עם אבזם מברזל בכל חלקי גופה, כשהוא מונע מהמתלוננת לברוח מהדירה, וגורם לה לסימני חבלה באזור המותניים והאגן. הנאשם חדל ממעשיו רק משהתערבה בתה הקטינה של המתלוננת, ילידת 1999.
3. במועד לא ידוע במחצית הראשונה של 2013, תקף הנאשם את המתלוננת וביצע עבירות של תקיפה חובלנית של בת-זוג, תקיפת בת-זוג וחבלה במזיד (אישום 3):
 - א. הנאשם חנק את המתלוננת והיא בתגובה שרטה את פניו וצעקה עליו. אז הכה אותה הנאשם באגרופיו והשתולל בדירה, והכל בנוכחות בתה של המתלוננת;
 - ב. הנאשם והמתלוננת החליפו גידופים, ואז נשך הנאשם את ידה של המתלוננת;
 - ג. הקטינה התקשרה למשטרה ואמרה לנאשם לצאת מהדירה, ואז שבר הנאשם על ראש המתלוננת שלט טלוויזיה;
 - ד. כך גרם הנאשם למתלוננת סימני חבלה בפניה ובידיה;
4. במועד לא ידוע ביולי 2013, חזר הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, וביצע עבירות של ניסיון פציעה ואיומים (אישום 2):
 - א. המתלוננת ביקשה לישון בסלון, ולא עם הנאשם בחדר השינה, עקב היותו תחת השפעת אלכוהול, וכשהלכה לשכב בסלון - ניסה הנאשם לפצוע אותה באמצעות סכין שהניף לעברה;
 - ב. משהתעוררה בתה של המתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת שיהרוג את הילדים אם היא "תעשה משהו", ושם ילך לכלא - ישלח מישהו להרוג את הילדים;
5. ב-3.8.13 בשעת לילה, חזר הנאשם לדירה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, וביצע עבירות של תקיפה חובלנית של בת-זוג, איומים ושימוש בכוח למניעת מעצר (אישום 1):
 - א. הנאשם סגר את דלת חדר השינה וכששאלה המתלוננת מדוע - איים עליה הנאשם שיפגע בה ושישחט אותה. המתלוננת שאלה מדוע אפוא חזר הביתה, והנאשם הדף אותה בצווארה ובפניה וגרם לה לשריטות ולשטפי דם בפניה. הנאשם לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת, כדי שלא תוכל להזעיק משטרה;
 - ב. כשהגיעו שני שוטרים לדירה והודיעו לנאשם על מעצרו, התנגד הנאשם למעצר בכך שסרב להתלוות לשוטר, אחז בדלת הדירה, השתמש בכוח ונצמד לגופו של השוטר. לשוטר

נגרמו שריטות ושפשופים בכפות ידיו ובמרפקו השמאלי;

נסיבות העבירות - קביעת מתחמי העונש ההולמים:

1. כל אחד מאירועי העבירה היה נבדל בזמן באופן מובהק, ולכן מן הראוי לקבוע מתחם עונשי הולם כל אחד מהם. לא מצאתי טעם וצורך לדקדק בבחינתו של כל אירוע, בגווני הגוונים של האלימות והאיומים, ואקבע מתחם זהה לכל אירוע - שהלא במקרה דנן קיים נופך מיוחד לכל אירוע, ואם במקרה אחד תקף הנאשם גם שוטר, הרי במקרה אחר תקף את המתלוננת תקיפה חמורה ומשפילה בחגורה; ואם במקרה נוסף לא הושלמה תקיפה ולא היו חבלות, הרי היתה בו הנוכחות המאיימת והמסוכנת של סכין.
2. עבירות התקיפה, ובוודאי תקיפה חובלנית, מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קשוי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין האלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד [וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני [פורסם בנבו] (2012)]. בע"פ 305/12 מ.י. נ' צוובנר-זליג [פורסם בנבו] (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קצה הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל עלדרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין.
3. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן על שלווה הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ.י. [פורסם בנבו] (1989)).
4. במקרה דנן בוצעו העבירות על-ידי הנאשם באופן חוזר ומתמיד, שנועד להכאיב למתלוננת ולהפחיד אותה, תוך השלטת אימה על המתלוננת ועל בתה שנאלצה להיות עדה לאירועים. יש לקבוע אפוא כי עבירות התקיפה לסוגיהן ועבירות האיומים בוצעו באופן שפגע באופן קשה בערכים המוגנים. הנאשם ביצע מעשים אלו הן תחת השפעת אלכוהול והן בלעדיה, ולהסרת ספק אבהיר - אינני רואה בשימוש באלכוהול ובהשלכותיו נסיבה מקלה דווקא.
5. הסניגור המלומד טען טענות שונות לעניין טיב היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת, אך אלו לא הוכחו כלל, וכך גם טענות הנאשם בדבריו לפני גזירת הדין. מעבר לצורך אציון, כי גם בטענות אלו אין כדי להסביר או להצדיק-קמעא את מעשי הנאשם לאורך התקופה.
6. לפי ממצאי שירות המבחן, גם כיום פוחדת המתלוננת מהנאשם, אף שבני הזוג אינם גרים עוד יחד. לנזקים

הפיזיים הקונקרטיים - כשלעצמם, לא חמורים או מתמידים - יש להוסיף אפוא נזק ממשי וחמור לנפש ולתחושת הביטחון של המתלוננת, וכמובן לנפשה הרכה של הילדה, שעורבה בעל-כורחה בנעשה. למרבה המזל לא מוצה הנזק הפוטנציאלי, שיכול היה להיות חמור במיוחד באירוע הסכין.

7. מדיניות הענישה הנהוגה עוקבת אחרי הנחיית בית המשפט העליון ומחמירה, ככלל, בעונשים במצבים דומים. לנוכח האמור לעיל, יקבע מתחם העונש ההולם לכל אירוע בין שישה לבין 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

אין מקום לחריגת העונש מהמתחמים ההולמים:

1. תסקיר שירות המבחן מלא ומפורט, אך אין צורך ממשי להעמיק בו, משהגיע השירות למסקנה לפיה לאורך זמן ניכר שלל הנאשם נזקקות לטיפול ורק לאחרונה הראה "נכונות ראשונית" להשתלב בטיפול ייעודי לאלומות במשפחה (תוך שעדיין הוא שולל בעייתיות בצריכת אלכוהול).

2. נמצא אפוא שאין כעת הליך טיפולי ממשי, או אף סיכוי ממשי לשיקום, שיצדיק חריגת העונש מהמתחמים שנקבעו. אפשר ולעיתיד לבוא יבקש הנאשם לשנות דרכיו בסיוע גורמים טיפוליים, אך בתקווה זו אין די, בשלב זה.

קביעת העונש:

1. ההסכמה בין הצדדים הובילה את התביעה לעתור לעונש עיקרי המצוי למעשה במרכזו של כל אחד ממתחמי העונש שנקבעו.

2. מכוח הכלל המצדד בכיבוד הסדרי טיעון, שלא פג טעמו גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין הנ"ל, עולה כי יש לכבד את ההסדר בין הצדדים, על-אף היותו מקל-ביותר עם הנאשם, על-בסיס אלו: הודיית הנאשם ונטילת אחריות; פטירת המתלוננת מעדות קשה; פטירת קטינה מעדות קשה; חסכון במשאבי ציבור שבניהול המשפט; נסיבות החיים הקשות של הנאשם, כמפורט כדבעי בתסקיר; קיומו של עבר פלילי לא-מכביד - עבירה יחידה של איומים משנת 2004, שהתיישנה; (לעניין היחס בין הסדר טיעון לבין מתחמי ענישה ודרך הבדיקה של סבירות ההסדר, ראו ע"פ 3856/13 גוני נ' מ.י. (2013) בפסקה 12, ע"פ 512/13 פלוני נ' מ.י. (2013) בפסקה 19).

3. עתירת התביעה הינה מינימאלית אפוא, וגם לקיחה בחשבון של כל הנתונים הנ"ל לזכות הנאשם וחפיפה כמעט-מלאה של העונשים בגין כל מעשה (לפי סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין הנ"ל), אינה מאפשרת גזירת עונש הפחות מהמומלץ על-ידי התביעה.

4. באין מנוס ממאסר משמעותי ולנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, השקוע לדבריו בחובות, אמנע מהטלת קנס. לא כך באשר לפיצוי, שכן לפי ההלכה הפסוקה, מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיצוי, כדין פיצוי אזרחי (והשוו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2006) וע"פ 2661/12 פלוני נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2012)). מועד תשלומי של הפיצוי ידחה ואילו דחייתו הנוספת או

פריסתו לתשלומים יהיו במידת הצורך עניין לטיפול המרכז לגביית קנסות לפי סעיף 5ב. לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 11 חודשים ו-20 יום, בניכוי ימי מעצרו מיום 3.8.13 ועד ליום 23.1.14 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת).
2. מאסר על-תנאי בן 6 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף לפי חוק העונשין, למעט איומים.
3. מאסר על-תנאי בן 3 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת איומים.
4. פיצוי למתלוננת (עדת תביעה 10 בכתב האישום) בסך 5,000 ₪, שיופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.8.16 ויועברו למתלוננת. לא יופקד הסך במועדו - יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.

הוראות נלוות:

א. התביעה תעביר בהקדם פרטי המתלוננת למזכירות;

ב. מוצגים, פרט לכסף, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

ג. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן לידיעה;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' אייר תשע"ו, 09 מאי 2016, במעמד הצדדים.